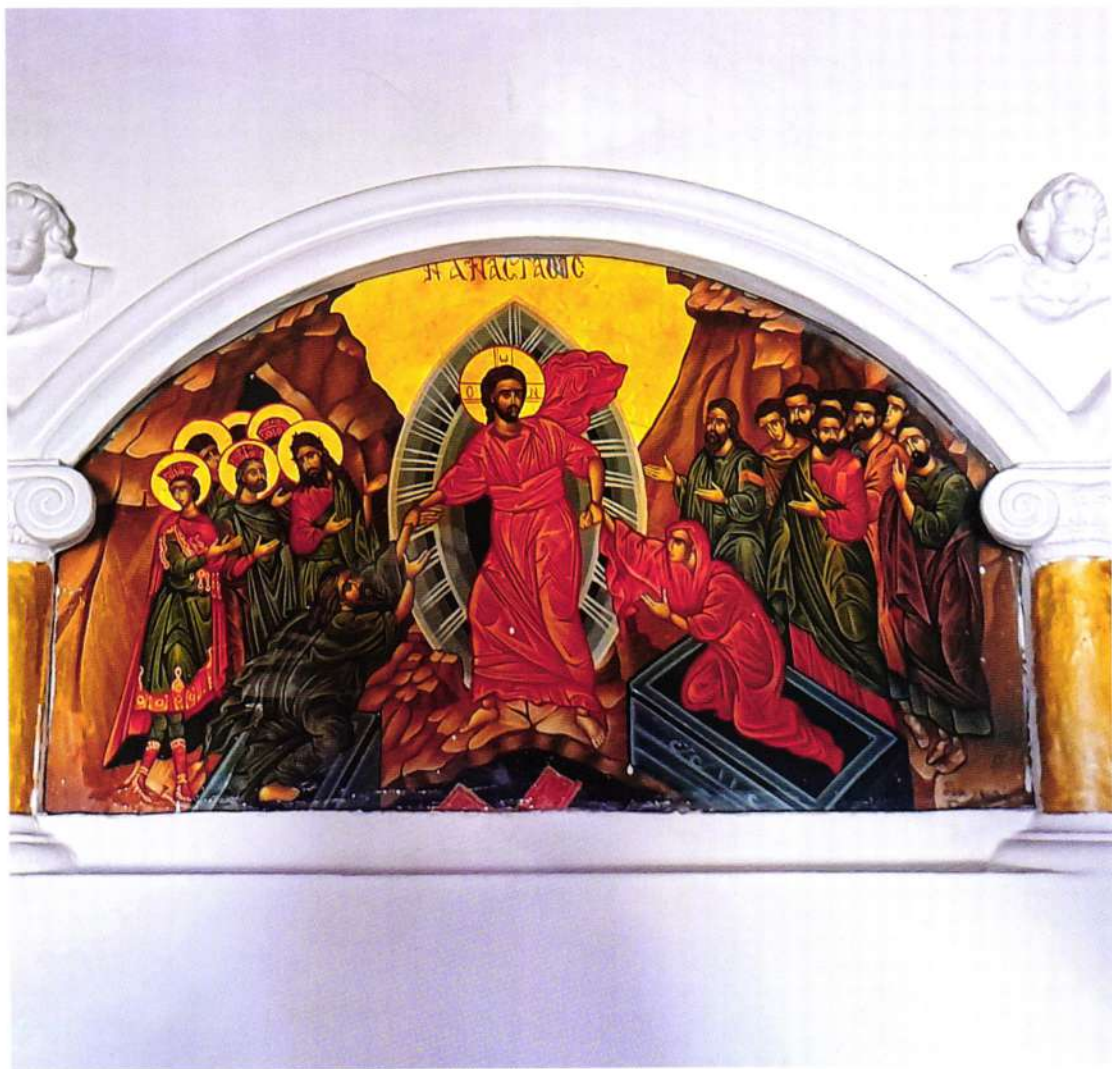

ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ

«Τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν» (Β' Κορινθ. ιγ', 9)

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

(Παρεκκλήσιο Μαρῆς Ράχης Ψαρῶν)

Τεύχος 76ον ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2024

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ & ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

ΛΙΜΝΗΝΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΡΤΙΣΕΩΣ

ΧΙΟΣ

Εορτασμός μνήμης Ἱερομάρτυρος Πλάτωνος Χίου
(Ἰ. Μητρ. Ναός - Κυριακή Παραλύτου 2024).

«Ἑλλαμψον, Δέσποτα, τό τῆς σῆς θεογνωσίας ἀκήρατον φῶς»
(Ἰ. Μητρ. Ναός - Κυριακή Παραλύτου 2024).

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ
ΕΠΙ ΤΩΙ ΑΓΙΩΙ ΠΑΣΧΑ

Αριθμ. Πρωτ. 244

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ
ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ – ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩΙ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ
ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ
ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τιμιώτατοι ἀδελφοί Ἱεράρχαι καί τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Εὐδοκία καί χάριτι τοῦ πανδώρου Θεοῦ διατρέξαντες τόν δόλιχον τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς καί διελθόντες ἐν κατανύξει τήν Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου, ἰδού, εὐφραινόμεθα τῇ πανηγύρει τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν ἐκ τῆς τοῦ Ἰδίου τυραννίδος.

Ἡ ἔνδοξος ἐκ νεκρῶν Ἑγερσις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ εἶναι συνανάστασις σύμπαντος τοῦ γένους τῶν βροτῶν καί πρόγευσις τῆς τελειώσεως τῶν πάντων καί τῆς πληρώσεως τῆς Θείας Οἰκονομίας ἐν τῇ ἐπουρανίῳ Βασιλείᾳ. Μετέχομεν εἰς τό ἄφραστον μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀγιαζόμενοι ἐν τοῖς ἱεροῖς αὐτῆς μυστηρίοις καί βιοῦντες τό Πάσχα, «τό πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν», ὅχι ὡς ἀνάμνησιν ἐνός γεγονότος τοῦ παρελθόντος, ἀλλά ὡς πεμπτουσίαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, ὡς παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ αἰεὶ ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, ἐγγύτερον εἰς ἡμᾶς ἀπό ὅσον ἡμεῖς οἱ ἴδιοι εἰς τόν ἑαυτόν μας. Τό Πάσχα, οἱ ὀρθόδοξοι πιστοὶ ἀνακαλύπτουν τόν ἀληθινόν των ἑαυτόν ὡς ἐν Χριστῷ εἶναι, ἐντάσσονται εἰς τήν κίνησιν τῶν πάντων πρὸς τὰ Ἑσχατά,

«ἐν χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ καὶ δεδοξασμένη» (Α' Πέτρ. α', 8), ὡς «υἱοὶ φωτός... καὶ υἱοὶ ἡμέρας» (Α' Θεσσ. ε', 5).

Κεντρικὸν χαρακτηριστικὸν τῆς ὀρθοδόξου ζωῆς εἶναι ὁ ἀναστάσιμος παλμός της. Ἀστόχως ἀπεκάλεσεν ὁ φιλόσοφος τὴν ὀρθόδοξον πνευματικότητα «σκυθρωπὴν» καὶ «φθινοπωρινήν». Εὐστόχως ἐπαινεῖται ὑπὸ τῶν Δυτικῶν τὸ ἀνεπτυγμένον αἰσθητήριον τῶν Ὀρθοδόξων διὰ τὸ νόημα καὶ τὸ βιωματικὸν βάθος τῆς πασχαλίου ἐμπειρίας, χωρὶς ὅμως ἡ πίστις αὐτὴ νὰ λησμονῇ, ὅτι ἡ πορεία πρὸς τὴν Ἀνάστασιν διέρχεται διὰ τοῦ Σταυροῦ. Δέν γνωρίζει ἡ ὀρθόδοξος πνευματικότης τὸν οὐτοπισμὸν τῆς Ἀναστάσεως χωρὶς Σταυρόν, οὔτε τὴν ἀπαισιοδοξίαν τοῦ Σταυροῦ χωρὶς τὴν Ἀνάστασιν. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, εἰς τὸ ὀρθόδοξον βίωμα τὸ κακὸν δέν ἔχει τὸν τελευταῖον λόγον ἐν τῇ ἰστορίᾳ, ἐνῶ ἡ πίστις εἰς τὴν Ἀνάστασιν λειτουργεῖ ὡς κίνητρον διὰ τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς παρουσίας ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τῶν συνεπειῶν του, δρᾷ ὡς ἰσχυρά μεταμορφωτικὴ δύναμις. Εἰς τὴν ὀρθόδοξον αὐτοσυνειδησίαν δέν ὑπάρχει χώρος διὰ συνθηκολόγησιν ἀπέναντι εἰς τὸ κακόν, δι' ἀδιαφορίαν περὶ τῆς πορείας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Ἀντιθέτως, ἡ συμβολὴ εἰς τὴν μεταμόρφωσιν τῆς ἰστορίας ἔχει θεολογικὴν βάσιν καὶ ὑπαρξιακὸν ἔρεισμα καὶ ἐκτυλίσσεται χωρὶς τὸν κίνδυνον ταυτίσεως τῆς Ἐκκλησίας μέ τὸν κόσμον. Ὁ Ὀρθόδοξος πιστός ἔχει συνειδησιν τῆς ἀντιθέσεως μεταξύ τῆς ἐγκοσμίου πραγματικότητος καὶ τῆς ἐσχατολογικῆς τελειότητος καὶ δέν εἶναι δυνατόν νὰ παραμείνῃ ἀδρανὴς ἀπέναντι εἰς τὰς ἀρνητικότητας. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέν εἶδε ποτέ τὸν ἀγῶνα διὰ μεταμόρφωσιν τοῦ κόσμου ὡς ἀσήμαντον ὑπόθεσιν. Ἡ πασχάλιος πίστις ἔσωζε τὴν Ἐκκλησίαν τόσον ἀπὸ τὴν ἐσωστρέφειαν καὶ τὴν κλειστότητα, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν ἐκκοσμίκευσιν.

Εἰς τὸ Πάσχα τῶν ὀρθοδόξων συμπυκνοῦται ὁλόκληρον τὸ μυστήριον καὶ ὁ ὑπαρξιακὸς πλοῦτος τῆς εὐσεβείας μας. Τὸ «ἐξεθαμβήθησαν» τῶν Μυροφόρων, ὅταν, «εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον εἶδον νεανίσκον... περιβεβλημένον στολήν λευκὴν»

(Μάρκ. ιστ', 5), χαρακτηρίζει τό μέγεθος καί τήν οὐσίαν τῆς ἐμπειρίας τῆς πίστεως ὡς βιώσεως ὑπαρξιακοῦ συγκλονισμοῦ. Τό «ἐκθαμβεῖσθαι» δηλώνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκεται ἐνώπιον ἐνός μυστηρίου, τό ὁποῖον βαθαίνει, ὅσον τό προσεγγίζει, κατά τό λεχθέν, ὅτι ἡ πίστις μας «δέν εἶναι πορεία ἀπό τό μυστήριον στή γνώση, ἀλλά ἀπό τή γνώση στό μυστήριον».

Ἐνῷ ἡ ἄρνησις τοῦ μυστηρίου συρρικνώνει ὑπαρκτικῶς τόν ἄνθρωπον, ὁ σεβασμός ἀνοίγει εἰς αὐτόν τήν πύλην τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ πίστις εἰς τήν Ἀνάστασιν εἶναι ἡ βαθυτάτη καί ἀκραιφνεστάτη ἔκφρασις τῆς ἐλευθερίας μας ἢ μᾶλλον ἡ γέννησις αὐτῆς ὡς ἐκουσίας ἀποδοχῆς τῆς ὑψίστης θείας δωρεᾶς τῆς κατά χάριν θεώσεως. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς «βιωμένη Ἀνάστασις», εἶναι ὁ χῶρος τῆς «ἀληθεστάτης ἐλευθερίας», ἡ ὁποία εἰς τήν χριστιανικήν ζωήν εἶναι θεμέλιον, ὁδός καί προορισμός. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι εὐαγγέλιον ἐλευθερίας, δωρεά ἐλευθερίας καί ἐχέγγυον τῆς «κοινῆς ἐλευθερίας» εἰς τήν «αἰώνιον βιοτήν» τῆς Βασιλείας τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Μέ αὐτά τά αἰσθήματα, τιμιώτατοι ἀδελφοί καί πεφιλημένα τέκνα, ἔμπλεοι τῆς πεπληρωμένης χαρᾶς τῆς μετοχῆς εἰς τήν «κοινήν τῶν ὅλων πανήγυριν», λαβόντες φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός καί δοξάζοντες Χριστόν τόν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν καί ἀνατείλαντα πᾶσι τήν ζωήν, μεμνημένοι δέ κατά τήν πανέορτον ταύτην «κλητήν καί ἀγίαν ἡμέραν», πάντων τῶν ἐν περιστάσεσιν ἀδελφῶν, δεόμεθα τοῦ «πατήσαντος θανάτῳ τόν θάνατον» Κυρίου καί Θεοῦ τῆς εἰρήνης, ὅπως εἰρηνεύῃ τόν κόσμον, καταυγάξῃ τά διαβήματα ἡμῶν πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθόν καί Αὐτῷ εὐάρεστον, ἀναφωνοῦντες τόν πανευφρόσυνον ὕμνον «Χριστός Ἀνέστη»!

Φανάριον, Ἅγιον Πάσχα ,βκδ΄

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος

διάπυρος πρὸς Χριστόν Ἀναστάντα

εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

Αρ. Ἐγκυκλίου: 77

Αρ. Πρωτ.: 876

Ἐν Χίῳ τῇ 25ῃ Ἀπριλίου 2024

Αρ. Διεκπ.: 446

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρός

Τόν Ἱερόν Κλήρον

καί τόν εὐσεβῆ λαόν

τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

«*Ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως*»

(Λουκ. κδ' 34)

Χριστιανοί μου,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Τό κεντρικό σημεῖο τῆς Χριστιανικῆς πίστεως, ἡ βάση τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων καί παντός χριστιανικοῦ κηρύγματος, εἶναι ἡ πίστη στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Χωρίς τήν πίστη αὐτή θά ἦταν ὁ χριστιανισμός ἓνα οἰκοδόμημα θεμελιωμένο πάνω στήν ἄμμο, ἡ Ἐκκλησία ἓνα οὐτοπικό κατασκεῦασμα, ἡ χριστιανική ζωή μία ἄσκοπη περιπέτεια καί ἡ ἐλπίδα τῆς μέλλουσας ζωῆς μία χίμαιρα. Ἡ νίκη τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἐγγύηση τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως.

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ κορύφωση τοῦ μυστηρίου τῆς θείας οἰκονομίας. Ὁ ἄχρονος, ἄυλος, ἄκτιστος Θεός εἰσέβαλε ἐν χρόνῳ στόν ἀπό Αὐτόν κτιστό κόσμον καί προσέλαβε τήν ἀνθρώπινη σάρκα γιά νά τήν ἀναστήσει, νά τήν ἀπαλλάξει δηλαδή ἀπό τήν φθορά καί τόν θάνατον καί νά τήν θεώσει ὁδηγώντας τήν «ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλοσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Εβρ. η, 1). Ἡ μετοχή στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό τέλος, ὁ σκοπός τῆς ἐνανθρωπήσεως καί ὁ σκοπός τῆς μετοχῆς στό πάθος διὰ τοῦ

βαπτίσματος· «ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν Ἰησοῦ, εἰς τόν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν, συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τόν θάνατον, ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν. Εἰ γάρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἀλλά καί τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα» (Ρωμ. στ' 3 - 5).

Προϋπόθεση τοῦ βαπτίσματος εἶναι ἡ πίστις· «ὁ πιστεύσας καί βαπτισθεὶς σωθήσεται» (Μάρκ. ιστ', 16). Πιστεύσας σέ τί; ὄχι σέ μιᾷ ἰδέᾳ, ὄχι σέ μιᾷ ἰδεολογίᾳ ἢ ἓνα σύστημα, ἀλλά σ' ἓνα πρόσωπο: **στόν Ἀναστημένο Ἰησοῦ Χριστό.** Ἐτσι κατανοοῦμε ὅτι τό κέντρο, ὁ πυρήνας τῆς πίστεως εἶναι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ.

Ἐχει προσφυῶς λεχθεῖ ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό πιό μαρτυρημένο καί τό πιό ἀξιόπιστο ἱστορικό γεγονός. Οἱ μάρτυρες ἑνός ὁποιουδήποτε συμβάντος καταθέτουν ἀπλῶς τήν μαρτυρία τους, προερχομένη ἀπό τήν αὐτοψία, αὐτηκοῖα ἢ ἄλλες πηγές· οἱ μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ἐπὶ πλέον αὐτῶν, ὑπέγραψαν τήν μαρτυρία τους μέ τό αἷμά τους. Γιά χάρις της, ἐγκατέλειψαν τήν ἄνεση τῆς οἰκίας τους, τήν θαλπωρή τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, τήν ἀσφάλεια τῆς μόνιμης ἐργασίας τους καί ἀναδέχθηκαν τό ἔργο τοῦ κηρύγματος τοῦ εὐ-αγγελίου, τῆς καλῆς ἀγγελίας τῆς Ἀναστάσεως.

Ἀλλά καί κανένα ἱστορικό γεγονός δέν πολεμήθηκε τόσο λυσσαλέα, ὅσο ἡ Ἀνάστασις. Ἀπό τήν πρώτη ἡμέρα οἱ Ἰουδαῖοι διέδωσαν ὅτι τό Σῶμα ἐκλάπη. Καί ἐπὶ εἴκοσι ἓνα αἰῶνες, δέν ἔλειψαν οἱ ἀρνητές, πού μέ διάφορα σοφίσματα προσπαθοῦν νά κλονίσουν τό ἀδιάψευστο γεγονός. Σ' ὅλους αὐτούς ὁμως ἀπαντᾷ καί αὐτή ἡ κοινή λογική, μέ τό στόμα μεγάλων καί μικρῶν, σοφῶν καί ἀσόφων καί νηπίων, στούς ὁποίους ἀπεκάλυψε ὁ Θεός τά μυστήριά Του (πρβ. Λουκ. ι', 21). Τό ἀβάσιμο τῶν ἀντιρρήσεων κατά τῆς Ἀναστάσεως ἀποδεικνύουν οἱ Πατέρες καί οἱ Ὑμνογράφοι τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀπολογητική ὑπέρ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας βρίσκουμε στούς ἐξῆς Αἶνους τῶν Κυριακῶν:

«Ειπάτωσαν Ἰουδαῖοι, πῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν τηροῦντες τόν βασιλέα; Διατί γάρ ὁ λίθος οὐκ ἐφύλαξε τήν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἡ τόν ταφέντα δότωσαν ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν...» (Ἦχος Β', β' στιχηρόν).

«Ὅντως παράνομοι σφραγίσαντες τόν λίθον μείζονος ἡμᾶς θαύματος ἡξιώσατε. Ἐχουσι τήν γνῶσιν οἱ φύλακες. Σήμερον προῆλθε τοῦ μνήματος καί ἔλεγον· εἶπατε ὅτι, ἡμῶν κοιμωμένων, ἦλθον οἱ μαθηταί καί ἐκλεψαν αὐτόν. Καί τίς κλέπτει νεκρόν, μάλιστα δέ γυμνόν; Αὐτός ἀνέστη αὐτεξουσίως ὡς Θεός καταλιπών καί ἐν τῷ τάφῳ τά ἐντάφια αὐτοῦ. Δεῦτε ἴδετε, Ἰουδαῖοι, πῶς οὐ διέρρηξε τάς σφραγίδας, ὁ τόν θάνατον πατήσας...» (Ἦχος Β', δ' στιχ. ἀπό τὰ Ἀνατολικά).

«Ποῦ ἐστιν Ἰησοῦς, ὃν ἐλογίσασθε φυλάττειν; Εἶπατε Ἰουδαῖοι· ποῦ ἐστιν, ὃν ἐθήκατε ἐν τῷ μνήματι, τόν λίθον σφραγίσαντες; Δότε τόν νεκρόν, οἱ τήν ζωήν ἀρνησάμενοι· δότε τόν ταφέντα ἢ πιστεύσατε τῷ ἀναστάντι· κἂν ὑμεῖς σιγήσητε τοῦ Κυρίου τήν ἔγερσιν, οἱ λίθοι κεκράζονται, μάλιστα ὁ ἀποκυλισθεῖς ἐκ τοῦ μνήματος...» (Ἦχος Δ', δ' στιχ. ἀπό τὰ Ἀνατολικά).

«Κύριε,... τοῦ μνήματος ἀνέστης καταλιπών Σου τά ἐντάφια εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς Σου» (Ἦχος πλ. Α', β' στιχ. Αἰών).

Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος, Χριστιανοί μου!

Γιά ὅσους πιστεύουν, γιά ἐμᾶς, δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία γι' αὐτό. Δέν ἔχουμε ἀνάγκη ἀποδείξεων ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, ὅπως δέν ἔχουμε ἀνάγκη ἀποδείξεων ὅτι ὑπάρχει ἥλιος. Βλέπουμε, αἰσθανόμεθα τό λαμπερό φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ νά φωτίζει καί νά θερμαίνει τίς καρδιές μας!

ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ 2024

**Μέ πατρικές ἀναστάσιμες εὐχές
Ὁ Μητροπολίτης
+ Ὁ Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν Μᾶρκος**

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΑΡ. 76 ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Πρός
Τόν Ἱερόν Κλήρον
καί τόν εὐσεβῆ λαόν
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως

«Ἐθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου
στέφανον ἐξ ἀκανθῶν»

Χριστιανοί μου!

Στούς χρόνους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὁ θεόπτης προφήτης Μωϋσῆς, γιὰ νά θεραπεύσει τίς πληγές τοῦ λαοῦ του ἀπό τό φαρμάκι τῶν φιδιῶν, ὕψωσε στήν ἔρημο τό ὁμοίωμα ἑνός χάλκινου φιδιοῦ.

Στούς χρόνους τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, γιὰ νά θεραπεύσει τόν λαό Του, τό ἀνθρώπινο γένος, ἀπό τίς πληγές καί τό φαρμάκι τῶν ἁμαρτιῶν, ὑψώνεται ἐπάνω στόν Σταυρό.

Σέ αὐτὴ τὴν φοβερὴ καί ἱερὴ θέσῃ Τόν ἀτενίζουμε σήμερα στό κέντρο τῶν Ἱερῶν μας Ναῶν. Τόν ἀτενίζουμε μέ πίστη, ἀλλά καί μέ συγκίνηση, ἀναλογιζόμενοι ὅτι ἡ αἰτιότης αὐτῆς τῆς καταστάσεως εὐρίσκεται στήν παρακοή καί τὴν ἀμετανοησία τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀφωνοὶ καί ἐκστατικοὶ ἀτενίζουμε καί θεωροῦμε τόν Ἑσταυρωμένο Κύριο καί Θεό μας. Κατὰ τὴν θεωρία μας αὐτὴ, ἐστιάζουμε τὴν προσοχή μας σέ ἓνα σημεῖο, σέ μιὰ λεπτομέρεια, σέ ἓνα ἀπὸ τὰ σωστικά πάθη Του: στό ἀκάνθινο στεφάνι, πού ἔθεσαν ἐπάνω στήν ἁγία κεφαλὴ Του.

Ὡ, τῆς ἀφάτου Σου ἀνοχῆς φιλάνθρωπε!

Ἐνῶ ὁ ἱερός ψαλμωδὸς ἀναφωνεῖ ὅτι κατὰ τὴν ὑψωση τοῦ Κυρίου, ἐκεῖνος κρίνει τὸν ἑαυτό του μόνο νὰ προσκυνήσῃ τὸ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν Του, οἱ σταυρωτὲς τοποθετοῦν ἀκάνθινο στεφάνι στὸν Βασιλέα τῶν Ἀγγέλων. Ἐνῶ ὁ ἱερός ὑμνογράφος θαυμάζει καὶ ἀπορεῖ πῶς τὸ χέρι τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἄγγιξε τὴν ἁγία κεφαλὴ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, οἱ σταυρωτὲς Του τοποθετοῦν στεφάνι ὕβρεως σὲ Ἐκεῖνον, πού στόλισε τὴν γῆ μέ τὰ λουλούδια.

Βεβαίως, τὸν πόνο τοῦ ἀκάνθινου στεφάνου τὸν ἐγνώρισε ὁ Χριστὸς μας στὴν Γεθσημανή κατὰ τὴν ὑπερφυᾶ προσευχή, ὅταν ὁ ἰδρώτας Του ἔγινε σάν σταγόνες αἵματος, πού ἔπεφταν στὴν γῆ. Οἱ αἰτίες αὐτῆς τῆς δοκιμασίας ἦταν ἡ πρόβλεψη τῶν παθῶν, πού ἐπρόκειτο νὰ ὑποστεῖ, ἡ λύπη πού γεύθηκε γιὰ τίς ἁμαρτίες μας καὶ ἡ πρόγνωση τῆς ἀχαριστίας μας.

Ὅμως, ἡ ὁρατὴ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μέ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι ἐπάνω στό Σταυρὸ εἶναι μιά διαφορετικὴ κοινωνία καὶ ἐπι-κοινωνία μαζί Του. Αὐτὴ τὴν ὥρα ὁ Χριστὸς διαλέγεται μαζί μας μέ ἓνα δικό Του θεϊκό, μυστικό (=μυσταγωγικό) τρόπο. Κι ἐμεῖς καλούμεθα καὶ δικαιούμεθα καὶ ἔχουμε τὸ ἅγιο πρόνομιο νὰ συμμετάσχουμε σ' αὐτὸ τὸν σταυρικό διάλογο τοῦ ἀκάνθινου στεφάνου.

Χριστιανοί μου!

Σ' αὐτὴ τὴν ὥρα, ἔρχεται στό νοῦ μας ἡ ὥρα, πού περιγράφει τὸ Ἄσμα Ἀσμάτων: «ἐξεγέρθητι, βορρᾶ, καὶ ἔρχου, νότε, διάπνευσον κῆπόν μου καὶ ρευσάτωσαν ἀρώματά μου· καταβήτω ἀδελφιδός μου εἰς κῆπον αὐτοῦ καὶ φαγέτω καρπὸν ἀκροδρύων αὐτοῦ» (δ', 16). Καὶ ἡ ἐρμηνεία τοῦ Ψελλοῦ:

«Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κῆπος ὀνομασθεῖσα

τὸν Νότον δέ τὸν κάλλιστον αἰτεῖται ἵνα πνεύσῃ,
ὥς ἔπνευσεν εἰς τὴν Σιών τὸ πάλαι ὑπερῶν

κ' ἔδωκε λόγον ρεύματα τοῖς Ἀποστόλοις χέειν.

Ἐκεῖνο τό Πανάγιον λοιπόν ἡ νύμφη Πνεῦμα
καλεῖ πρός κῆπον ἑαυτῆς πνεῦσαι τήν σωτηρίαν,

ἵνα καρποφορήσωσι τά τέκν' αὐτῆς πλουσίως
καί τόν Χριστόν εὐφράνωσι τόν Λόγον καί Νυμφίον»

Αὐτή τήν ὥρα καλοῦμε τόν ἀγαπημένο μας Νυμφίο. Νά κατεβεῖ στόν κῆπο τῆς ζωῆς μας, μέσα στήν Ἐκκλησία μας. Νά φυσηξει ὁ ἄνεμος, ἡ πνοή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί νά περάσει πάνω ἀπ' τά ἄνθη, πού φύτευσε ὁ Χριστός καί νά σκορπίσει παντοῦ τό ἄρωμά τους.

Ἄλλ' ὅμως νά προσέξουμε. Σέ ἄλλους τά ἄνθη τοῦ Χριστοῦ φυτρώνουν ἄφθονα. Μήπως ὅμως ἐμεῖς δέν ἔχουμε λουλούδια στόν κῆπο μας; Μήπως πατήσαμε καί ξεριζώσαμε τά λουλούδια τοῦ Χριστοῦ; Μήπως τά ἀφήσαμε νά καοῦν ἀπό τόν φρικτό καύσωνα; Μήπως ἡ παραγωγή μας εἶναι ἀγκάθια; Ἀγκάθια πού πλέκουν τό ἀκάνθινο στεφάνι, πού σκεπάζει μέ αἵματα τό κεφάλι τοῦ Σωτήρός μας;

Ἐσταυρωμένε Χριστέ μου, μέ τό ἀκάνθινο στεφάνι Σου!

Ἄς ξανανοῖξουν τά ἄνθη Σου.

Ἄς γίνει τό θαῦμα νά μπουμπουκιάσουν κάτω ἀπ' τήν πνοή Σου. Γιά νά μπορέσεις, Πολυαγαπημένε μου Λυτρωτή, νά ἀναπνεύσεις καί πάλι τό ἄρωμά τους στόν κῆπο τῆς ψυχῆς μου, πού Ἐσύ τόν ἔφτιαξες κι Ἐσύ τόν καλλιεργεῖς.

Ἀπό τά ἀγκάθια τοῦ μετώπου Σου στά ἄνθη τῆς ψυχῆς μου, τώρα, ἐδῶ στήν ζωή μου, γιά πάντα στήν αἰωνιότητα, στόν Παράδεισο, στήν Βασιλεία Σου!

Προσευχόμενος πάντοτε γί' αὐτό

Ο ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ ΜΑΡΚΟΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μηνύματα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν κ. Μάρκου

ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Μέσα στή νύχτα ξαφνικά ἔρχεται ὁ Νυμφίος.

Μέσα στήν πνευματική νύχτα τῆς ψυχῆς μας ἔρχεται ὁ Νυμφίος
Χριστός.

Μέ ἀναμμένη ἀπό προσευχή, ἀρετή, ἔλεος καί ἐγρήγορση τήν
λαμπάδα τοῦ εἶναι μας νά τόν ὑποδεχτοῦμε.

+Χ.Μ.

ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ

Ρώτησαν ποιές εἶναι οἱ τρεῖς μεγαλύτερες ἀρετές.

Ἡ ἀπάντηση ἦταν:

Πρῶτον ἡ ταπείνωση.

Δεύτερον ἡ ταπείνωση.

Τρίτον ἡ ταπείνωση.

Ἡ πόρτα τοῦ Παραδείσου εἶναι πάρα πολύ χαμηλή καί πρέπει νά
σκύψουμε πολύ, νά ταπεινωθοῦμε, γιά νά τήν περάσουμε.

Παράδειγμα μας Ἡ ΑΚΡΑ ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ τοῦ Χριστοῦ μας.

+Χ. Μ.

ΜΕΓΑΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Μεάνοια.

Τό κλειδί, πού ἀνοίγει τήν πόρτα τοῦ Παραδείσου.

Ἅγιος εἶναι ὁ ἁμαρτωλός, πού ἔχει μετανοήσει.

Ὁ Παράδεισος εἶναι ἕνας κήπος γεμάτος ἀπό ἁμαρτωλούς, πού
ἔχουν μετανοήσει.

+Χ. Μ.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ

Μέσα στο άσημένιο ποτήριο μέ τό ματωμένο κάλυμμα κρύβεται
ὁ θησαυρός ὅλου τοῦ κόσμου, ὁ θησαυρός τῆς ἀληθινῆς Ζωῆς
καί τῆς αἰωνιότητος.

"Μετά φόβου Θεοῦ, πίστεως καί ἀγάπης προσέλθετε"!

"Σ' εὐχαριστῶ πού καταδέχθηκες
Στήν φάτνη τούτη νά ξανάρθεις
Ὡ μείνε χρόνια, χρόνια ἀτέλειωτα
Μέσα μου ἀφέντης καί μονάρχης" (Γ. Βερίτης)
+Χ.Μ.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΣΕ βλέπω.

Τό πρόσωπό Σου ἀφανές,
καθρέφτης τῆς ἀσχήμιας μου.
Τό στόμα Σου σιωπή,
ἤχώ τῆς ἀλαλίας μου.

Τά χέρια Σου προσηλωμένα,
ἀγκαλιά τῆς ἀκίνησίας μου.

Ἡ τροφή Σου χολή,
γεύση τοῦ λιμοῦ μου.

Ἀλλ' ΕΣΥ Ζωή καί Φως
μέσα στό θνητό καί τό ἐρεβῶδες.

ΕΣΥ, ὁ Κύριός μου καί ὁ Θεός μου!
+Χ. Μ.

ΜΕΓΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἡμέρα ἀναπαύσεως.

Ἡμέρα σιωπῆς.

Προμήνυμα τῆς νίκης, τοῦ θριάμβου,
τῆς Ἀναστάσεως καί τῆς Ζωῆς!

+Χ. Μ.

ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!

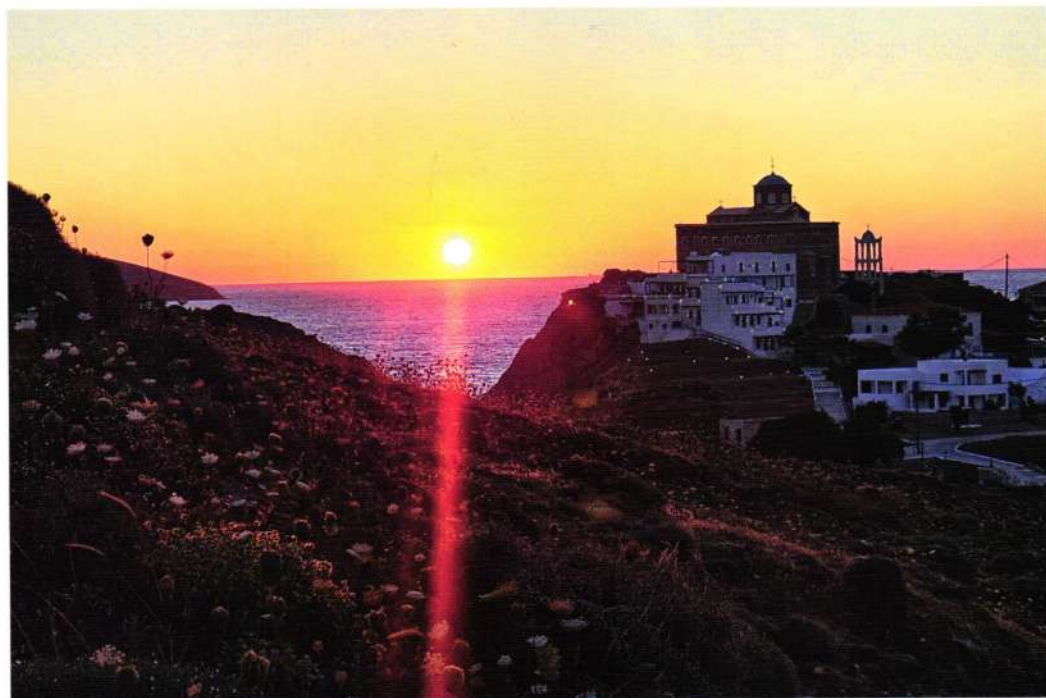
+Χ. Μ.

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ κ. ΜΑΡΚΟΥ

- Έκδότης: Η ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ.
- Απευθύνεσθε: «ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ» - Ιερά Μητρόπολις Χίου, Ψαρών καί Οίνουσσών - Κων. Αμάντου 24, Τ.Κ. 82100 - ΧΙΟΣ.
- Ίστοσελίς: <http://www.imchiou.gr>
- Ἡ «ΚΑΤΑΡΤΙΣΙΣ» διανέμεται δωρεάν.
- Δεκτές αὐτοπροαίρετες δωρεές ἀναγνωστῶν, ὑπὲρ τοῦ κατηχητικοῦ καί φιλανθρωπικοῦ ἔργου.
- IBAN GR 98 0110 4900 0000 4900 0199 68

Ἐπιστημονικό Συνέδριο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μέ θέμα «Ἐκκλησία καί Ἀθλητισμός»
(16 Μαΐου 2024).

Ἱ. Ναός Ἀγ. Νικολάου Ψαρῶν
(Ιούνιος 2024).

ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ ΨΑΡΩΝ

Δέηση υπέρ των ήρώων τοῦ Ὀλοκαυτώματος τῶν Ψαρῶν
(Μαύρη Ράχη Ψαρῶν - 17 Ἰουνίου 2024).

«Ἐδῶ βλαστάνει βοτάνη Ἑλευθερίας»
(Μαύρη Ράχη Ψαρῶν - 17 Ἰουνίου 2024).

«Υπέρ τοῦ φιλοχρίστου στρατοῦ»
(Μαύρη Ράχη Ψαρῶν - 17 Ἰουνίου 2024).

Λοξολογία 200 ἐτῶν ἀπὸ τὸ Ὀλοκαύτωμα τῶν Ψαρῶν
(Ι. Ναὸς Ἀγ. Νικολάου Ψαρῶν - 18 Ἰουνίου 2024).

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΣΩΝ

Β' ΙΣΙΔΩΡΙΑ 2024

ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ
ΠΑΛΑΙΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ
ΑΓΙΟΥ ΙΣΙΔΩΡΟΥ
ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΧΙΟΥ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΙΕΡΩΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΑ 13 ΜΑΪΟΥ 2024

ΩΡΑ 07.00 ΟΡΘΟΣ ΚΑΙ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

- » 19.00 ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ, χοροστατούντος του Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, Ψαρών καί Οίνουσσών κ. Μάρκου.

ΤΡΙΤΗ 14 ΜΑΪΟΥ 2024

ΩΡΑ 07.00 ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΣ ΟΡΘΟΣ ΚΑΙ, ΕΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑ, ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ, ιερουργούντος του Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, Ψαρών καί Οίνουσσών κ. Μάρκου.

- » 10.45 ΠΑΝΔΗΜΟΣ ΙΕΡΑ ΛΙΤΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΙΣΙΔΩΡΟΥ, ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΤΗΣ ΧΙΟΥ, ἐκ τῆς κρήνης τοῦ τόπου μαρτυρίου Νεομαρτύρων, διὰ τῶν ὁδῶν Δημοκρατίας, Πλατείας Ν. Πλαστήρα, Ἀπλωταριάς, Φιλ. Αργέντη, Σκυλίτση, εἰς τόν Ἱερόν Μητροπολιτικόν Ναόν.

Ἀπό ΤΕΤΑΡΤΗ 15 ἕως ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 17 ΜΑΪΟΥ 2024

ΩΡΑ 07.00 ΟΡΘΟΣ ΚΑΙ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

- » 18.00 ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 17 ΜΑΪΟΥ 2024

ΩΡΑ 22.00 ΙΕΡΑ ΑΓΡΥΠΝΙΑ.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ

Δοξαστικό τῶν Ψαῶν

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, Ψαῶν καὶ Οἰνουσσῶν
κ. Μάρκου

«Παῖδί ἡφαιστειογέννητο τῆς θάλασσας
ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκείνη τὴν ἡμέρα
πού ἀπὸ τὰ σπλάχνα τὰ βαθειά, τὰ πύρινα,
σ' ἐτίναξε στοῦ Αἰγαῖο ἡ Γῆ - Μητέρα.

Σοῦπε ὁ Θεός: Αἰώνια ἐσύ θά φλέγεις
- Αὐτό τό δῶρο μόνο ἔχεις τῆς Μοῖρας -
θά καίγεις ἢ θά καῖς! Καί τό Ἀρχιπέλαγος
θ' ἀνάβεις ἢ θά φωτίζεις σάν κρατήρας»

(Γ. Στρατήγης).

Συνηγμένοι στοῦ ὑπερῶν τῆς Σιών, κάτω ἀπ' τόν ἱσκιο τοῦ
Γολγοθᾶ, οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, δέχονται σήμερα τὴν Χάρη καὶ τόν
Φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Καί συνηγμένοι στοῦ ἡρωϊκόν ὑπερῶν τῆς νέας Σιών, στόν Ἱερό
Ναό ὅπου προσκύνησε ὁ γενναιότερος τῶν Ἑλλήνων Ψαριανός
Κανάρης, κάτω ἀπ' τόν ἱσκιο τῆς μαύρης ράχης, τοῦ ἐπιβλητικοῦ αὐτοῦ
θερέτρου ὅπου μοναχική βηματίζει μέσα στήν αἰωνιότητα ἡ Δόξα,
ἀνάβουμε σήμερα Φῶς Χριστοῦ, Φῶς Ἑλλάδος, Φῶς ἱλαρόν στά
διακόσια χρόνια ἀπὸ τὴν παντουργόν τῆς ἐλευθερίας αὐτοπυρπόληση
μέσα στήν ὁποία αὐτός «ὁ κόσμος ὁ μικρός, ὁ μέγας», τό νησί μας,
τά Ψαρά, στοῦ κέντρο, στήν καρδιά τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀρχιπελάγους,
ὀλοκαυτώθηκε καί πέταξε φλογερό μετέωρο στοῦ Οὐρανό, κάνοντας
ἀκόμη καί τὰ ἀστέρια πού τό κοίταζαν νά μεριάσουν ταπεινά
μπροστά στοῦ μεγαλεῖο του.

«Ἡ μεγαλwsύνη εἰς τὰ ἔθνη δέν μετριέται μέ τό στρέμμα, μέ τῆς
καρδιάς τό πῦρωμα μετριέται καί μέ τό αἷμα» θά γράψει φοιβόληπτος ὁ
ποιητής. Καί ἡ ἡγεμονική μεγαλwsύνη τῆς Ὀμηρικῆς Ψυρῆς (Ὀδύσ. Γ' 171-
171), τῶν Ψυρῶν τοῦ Στράβωνος, τῆς Ψυρίας τοῦ Δημοσθένους μέ τούς
μυκηναϊκοὺς τάφους, τόν θολωτό, τόν ὀρθογώνιο βωμό, τόν

ἀποθέτη, τούς ρωμαϊκούς τάφους καί τούς ὑπέργειους παλαιοχριστιανικούς συλημένους, τό Ἀρχονταρίκι μέ τήν ἀρχαιότερη ἀνθρώπινη παρουσία (τελική νεολιθική περίοδος τέλος 4ης χιλιετίας π.Χ.), τούς γεωλογικούς σχηματισμούς ἡλικίας 300 ἑκατομμυρίων χρόνων (Δεβόνιο), δέν μετρίεται μέ τήν ἑκταση αὐτῶν τῶν αἰπίων βράχων πού ἡ δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου ἔσπειρε στά ζαφείρια τοῦ Αἰγαίου. Μετρίεται μέ τό πύρωμα τοῦ δαυλοῦ τοῦ Κανάρη καί τῶν ἄλλων Ψαριανῶν πυρπολητῶν καί μέ τό αἶμα πού μετάγγισαν «εἰς πάντας ἀρμούς, εἰς νεφρούς, εἰς καρδίαν» τοῦ ἐθνικοῦ κορμοῦ, ὡς ἀπάντηση τῆς ἀδούλωτης τιμῆς τους ἀπέναντι στά 130 πλοῖα τοῦ Τουρκικοῦ Στόλου τόν Ιούνιο τοῦ 1824.

Ἡ λυρική κινύρα τοῦ Κάλβου δίδει τήν μυσταγωγική περιγραφή τοῦ ἀγῶνα καί τῆς θυσίας πού ἀκολουθεῖ:

Ἀλλ' ὥς, κατὰ τὸ βράδυ
τὸ θερινόν, ἀνάπτονται
ταχεῖαι, συχναὶ ἢ ὀλύμπιαι
ἀστραπαὶ καὶ θαμβόνουσι
τούς ὁδοιπόρους·

Οὕτως τὰ μὲν θηκάρια
σορηδὸν ἐρριμμένα
κρύπτουν τὴν γῆν, τούς βράχους·
ὁ δὲ σιδηροχάρμης
ἄφοβος Ἄρης,

Κινεῖ τὴν νῆσον. Χίλια
πολέμον χαλκεὰ ὄργανα
βροντοῦν· εἰς τὸν ἀέρα
τῶν ξίφων μύριαι γλῶσσαι
λάμπουν, κλονοῦνται.

Μία βοή σηκώνεται,
μία μόνη ἐπιθυμία,
καὶ ὥσαν ἀκτῖνα οὐράνιος,
ὡς φλόγα εἰς δάση εὐάνεμα
καίει τὰς καρδίας.

«Υπὲρ γονέων καὶ τέκνων,
»ὕπὲρ τῶν γυναικῶν,
»ὕπὲρ πατρίδος πρόκειται
»καὶ πάσης τῆς Ἑλλάδος
»ὅσιος ἀγῶνας.

»Θαλπτήριον τῆς ἡμέρας
»φῶς, διὰ πάντοτε χαῖρε·
»καὶ σεῖς ὅπου εὐφραίνετε
»μὲ' φωνὴν ἡδυνέειρον
»τῆς γῆς τὰ τέκνα,

»Χαίρετ' ἐλπίδες. - Ἦλθε
»τῆς Ἀγαρ τὸ ὑπερήφανον
»σπέρμα· ἐπάνω εἰς τὰς ὄχθας
»τῶν Ψαρῶν, ἀλαλάζον
»σφόδρα, κατέβη.

»Ὁ πατρίς, τὴν ἐκούσιον
»δέξον θυσίαν»... - Ἀστράπτει.-
Σεισμὸς πολέμου ἀκούεται.
Υπὸ τύμβον ὑψηλὰ
ἥρωες κοιμῶνται».

Ὁ πυρσὸς τοῦ Ἀντώνη Βρατσάνου στό Παλιόκαστρο γίνεται ὁ Τίμιος Σταυρὸς τῶν Ψαριανῶν, πού ἐγκαταλελειμμένοι ἀπὸ τὴν τότε κεντρικὴ διοίκηση - «λαμὰ σαβαχθανί;» - προσφέρουν μιά θυσία ὡς θύτες καὶ θυόμενοι καὶ μᾶς προσκαλοῦν νὰ κοινωνήσουμε ἀπὸ τὸ ἀγιοπότηρο τῆς φυλῆς τὰ ἄχραντα μυστήρια, τὰ ἅγια τῶν ἀγίων τοῦ γένους μας.

Ἔτσι οἱ ἡμίθεοι νησιῶτες τοῦ 1824 εὗρηκαν ὡς μοναδικὸ δρόμο τὴν μετάβαση ἀπὸ τὴν ζωὴ στὴν ἀθανασία ὑπερβαίνοντας τὸν θάνατο, τὸν θάνατο πού τὸν ἐπεθύμησαν γιατί τὸν καταφρόνησαν. Αὐτὴ εἶναι ἡ ὁρμή, ἡ ροπή, ἡ ἀρετὴ, πού καθαγιαίνει τὸν πόλεμο μέ ὅλες του τίς φρικαλεότητες. Τὰ Ψαρά μεταμορφώνοντας σέ σπαθὶ τὸ μέταλλο ἀπ' τίς ἀλυσίδες τους, πέθαναν πολεμώντας γιὰ νὰ ἀναστηθοῦν

στήν δόξα τους. Τήν ἀθανασία ἐρωτεύθηκαν, τόν θάνατο δέν τόν ὑποπτεύθηκαν. Ἐνδόφωτη καί ἐνεργητική βίωση τῆς ἱστορικῆς παραδόσεως μέσα στίς ψυχές τῶν Ψαριανῶν ὄχι ὡς ναρκωτικό τοῦ ἔθνικοῦ πόνου, ἀλλά ὡς διεγερτικό τῆς ἔθνικῆς ὑπερηφάνειας.

Αὕτῃ τῇ φλόγα μεταλαμπαδεύει τό Ὀλοκαύτωμα τῶν Ψαρῶν. Ἀποκορύφωμα πατριωτικοῦ αἰσθήματος, ἄκρον ἄωτον ὑψηλοῦ φρονήματος, βάθος δυσθεώρητον θεληματικῆς αὐτοθυσίας. Δέν μπορεῖ παρά νά θαύμασε καί ὁ Θεός ὁ ἴδιος τήν ἀποθέωση αὐτῇ ἐνός μικροῦ κόσμου πλασμάτων του. Ἡ τραγικότητα τῆς ἀνθρωπίνης πορείας συνίσταται στό νά ὑψωθοῦμε σέ μιά «τελείωση», ἐπίτευγμα σχεδόν ἀκατάχτητο! Σπάνια συμβαίνει ὁ ἄνθρωπος, ἢ μιά κοινωνία ἀνθρώπων νά φθάσουν σέ αὐτή τήν ὀνειρεμένη «τελείωση», καταξιώνοντας στό ἀκέραιο τό ἰδανικό τους.

Στήν «τελείωση» αὐτή ἔφθασαν τά Ψαρά. Αποχρωματίζεται ἡ ἔννοια τῆς λέξεως «δόξα» προκειμένου γιά τό ἥρωϊκό αὐτό νησί. Μάταια θά ζητήσῃ κανεῖς ἀρμόζουσα ἔκφραση. Νά προτιμήσουμε τήν λέξη «κλέος». Τά Ψαρά δέν κατέστησαν ἔνδοξα, κατέστησαν «περικλεῆ».

Ἡ ὁμιλία μου ἔχει τόν τίτλο «Δοξαστικό τῶν Ψαρῶν». Ἀλλά δέν εἶναι καθόλου εὐκολο νά ἐξαρθεῖ κανεῖς στήν ἐπαρκῆ ἐξύμνηση ἐνός γεγονότος πού τοῦ ἀνῆκει ὁ τίτλος τοῦ Πανύμνητου! Ὁ λόγος μένει ἀναυδος. Τήν ἀνιστόρητη στιγμή τοῦ Ὀλοκαυτώματος ἀνακόπηκαν τά βήματα τῆς ἱστορίας. Ὁ πατέρας τῆς, ὁ μῦθος, καί ὁ ἀδελφός τῆς, ὁ θρύλος ἐπρόβαλαν καί τήν σταμάτησαν: Κλεῖσε Ἱστορία τίς Δέλτους σου! Τά Ψαρά δέν ἀνήκουν στήν δικαιοδοσία σου, δέν ἐπιδέχονται ἐξιτόρηση, δέν σταθμίζονται στή ζυγαριά σου, δέν μετριόνται μέ τόν πῆχυ σου. Ὅ,τι συμβαίνει ἐδῶ εἶναι γεγονός ἐξωῖστορικό, ἐξωχρονικό! Ἡ ἀπροσμέτρητη διάστασή του δέν μπορεῖ νά κλειστεῖ σέ ψυχρές σελίδες ἱστορικῆς ἀφηγήσεως. Μπορεῖ νά διαιωνισθεῖ μόνο σέ ὀρθάνοιχτους οὐρανούς ἀπό ὕμνους Ἀγγέλων. Κλεῖσε Ἱστορία τίς Δέλτους σου! Τώρα τόν λόγο ἔχουν Ἄγγελοι τῶν Οὐρανῶν πού ἔχουν ἀσκηθεῖ νά ὕμνολογοῦν τήν Δόξα τοῦ Θεοῦ ἐπάνω στό Σταυρό τοῦ Γολγοθᾶ.

«Φῶς ἰλαρόν» ἀκτινοβολεῖται ἀπό ἐνδότατα, ἀνεξερεύνητα βάθη. Καί στήν λάμψη του συνειδητοποιοῦμε τήν ἱστορική πορεία τοῦ νησιοῦ μας. Ἡ χρυσή καί ἀλύμαντη σφραγίδα τῶν Ψαρῶν δέν εἶναι ἀποτυπωμένη στά φθαρτά κορμιά τῶν περαστικῶν γενεῶν, ἀλλά στήν ἀφθαρτή ψυχή τῶν ἀχρόνων ἡρώων μας. Ἄν αὐτή εἶναι φυλαχτό καί πυξίδα μας δέν θά χάσουμε σέ καμμιά μας πορεία τόν πολικόν ἀστέρα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, δέν θά βρεθοῦμε σέ κανένα μας σταθμό ἔξω ἀπό τούς κολπους τοῦ εὐμενοῦς Θεοῦ τῶν Πατέρων μας.

Ἄς ἀντιμετωπίζουμε τά σύγχρονα αἰτήματα τῆς ζωῆς χωρίς νά νεκρώνουμε τά κληρονομημένα μας βιώματα καί χωρίς νά ὑποστείλλουμε, τά πατροπαράδοτα ἰδανικά μας. Ἄς μή λησμονοῦμε ὅτι ὁ ἡρώϊσμός καί ἡ δόξα τῶν Ψαρῶν ὀφείλεται στήν ψυχή τοῦ γένους μας. Μέ ἄλλα λόγια στό αἷμα τό ἑλληνικό πού δέν μολύνεται, στό μεδοῦλι τό ἑλληνικό πού δέν νερουλιάζει, στό κόκκαλο τό ἑλληνικό πού δέν σαπίζει, στό νεῦρο τό ἑλληνικό πού δέν σπάζει, στό πνεῦμα τό ἑλληνικό πού δέν ἀμαυρώνεται, στό φρόνημα τό ἑλληνικό πού δέν ταπεινοῦται!

Συνείδησή μας καί πίστη μας, ἠθικό μας ἔρμα καί ὑψωτική μας δύναμη, ἄς εἶναι το φωτεινό μας γνῶθι, ὅτι τήν ἀκατάβλητη ἱστορική ἀντοχή τῶν Ψαρῶν καί τήν ἀκατάλυτη ἔνδοξη ταυτότητά τους τήν ὀφείλουν ἀποκλειστικά στήν κορυφαία θυσία τοῦ μυστικοῦ βωμοῦ τοῦ ἔθνους, τήν ὀφείλουν στήν φλόγα, στήν ἀνδρεία, στήν δόξα, στήν ψυχή τῶν Ψαρῶν, ὥστε μέ ἐλπίδα νά τραγουδοῦμε:

«Στῶν Ψαρῶν τήν ὀλόμαυρη ράχη,

δέν γυρνᾷ πιά ἡ Δόξα μονάχη,

στή γαλάζια μας δίπλα γυρμένες

Λευτεριά, Νίκη, Δόξα μαζί

εἶν' μέ δάφνες νωπές στολισμένες

πού ξανάβγαλ' ἡ ἔνδοξη γῆ»

(Θ. Πεταλᾶς)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

(Επιστημονικόν Συνέδριον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Τὴν Πέμπτην 16^{ην} Μαΐου 2024, καὶ κατόπιν Συνοδικῆς Αποφάσεως, ληφθείσης κατὰ τὴν Συνεδρίαν τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 10^{ης} Ἰανουαρίου 2024, καὶ μέ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ ἔτους 2024 ὡς ἔτους Ὀλυμπιακῶν Αγώνων, διωργανώθη Ἐπιστημονικόν Συνέδριον πρὸς τιμὴν τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ Νικολάου Νησιώτου, μέ θέμα: «**Ἐκκλησία καὶ Ἀθλητισμός**».

Τό ἐν λόγῳ Συνέδριον, τό ὅποιον ἐτέλει ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, διωργανώθη, μέ τὴν μέριμναν τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθλητισμοῦ, εἰς τὴν Αἴθουσαν Ἐκδηλώσεων τοῦ Συνοδικοῦ Μεγάρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὴν Ἡμερίδα παρέστησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετροπόλεως κ. Ἀθηναγόρας, ὁ Ἀναπληρωτῆς Ὑπουργός Παιδείας, Θρησκευμάτων καὶ Ἀθλητισμοῦ κ. Ἰωάννης Βρούτσης, ὁ Γενικός Γραμματεὺς Θρησκευμάτων τοῦ ἐν λόγῳ Ὑπουργείου κ. Γεώργιος Καλαντζῆς καὶ ἐκπρόσωποι Ἀθλητικῶν Ὁμοσπονδιῶν.

Μετά τὴν προσευχήν, ὁ Γραμματεὺς τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθλητισμοῦ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Πολύκαρπος Μπόγρης ἀνεφέρθη συνοπτικῶς εἰς τὸν σκοπὸν τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ εἰς τὴν Απόφασιν τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου.

Ἀκολουθῶς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσσῶν κ. Μᾶρκος, Πρόεδρος τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθλητισμοῦ, ἀνέγνω τὸν Χαιρετισμὸν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου:

«Χριστὸς Ἀνέστη! Μετὰ πολλῶν εὐχῶν χαιρετίζω τὴν ἑναρξὴ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου πού διοργανώνεται ἀπὸ τὴν Εἰδικὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Ἀθλητισμοῦ πρὸς τιμὴν τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ Νικολάου Νησιώτου, μέ θέμα «**Ἐκκλησία καὶ Ἀθλητισμός**».

Πρόκειται για πολύτιμη στιγμή, διότι μᾶς καθιστᾶ κοινωνούς τῆς πορείας ἑνὸς ἐπιφανοῦς ἀνδρός, ὁ ὁποῖος διέπρεψε ὡς πρωτοπόρος τόσο στὸν τομέα τοῦ Ἀθλητισμοῦ, ὅσο καὶ στὸν ἀκαδημαϊκὸ στίβο καὶ τὴν καλλιέργεια τῶν Θεολογικῶν Γραμμάτων, ἀναδεικνύοντας τὴν αὐθεντικὴ ἀξία τῆς ἀθλητικῆς καὶ πνευματικῆς ἀριστείας.

Ἡ Ἐκκλησία δικαίως ἀνατρέχει στὸ φωτεινὸ παράδειγμα τοῦ ἐξέχοντος Καθηγητοῦ, διότι μᾶς ἀποκαλύπτει τοὺς καρπούς μιᾶς βαθειᾶς βιωματικῆς καταφάσεως πρὸς τὴν ἱερὴ αὐτὴ διασύνδεση, τὴν ὁποία διαπιστώνουμε διάχυτη στὴν ἐκκλησιαστικὴ γραμματεία καὶ ὕμνολογία. Ἐπισημαίνει ὁ κλεινὸς Παῦλος: «Οὐκ οἶδατε ὅτι οἱ ἐν σταδίῳ τρέχοντες πάντες μὲν τρέχουσιν, εἰς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον; οὕτως τρέχετε ἵνα καταλάβητε. πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται, ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἵνα φθαρτὸν στέφανον λάβωσιν, ἡμεῖς δὲ ἄφθαρτον» (Α' Κορ. 9, 24–25). Ἀπὸ τὸ κυριολεκτικὸ ἄθλημα ὁ Ἀπόστολος μεταπηδᾷ στὰ ἀθλήματα τῆς ψυχῆς, τὴν πνευματικὴ ἀθλοθέτηση, τὸ γυμνάσιον τῶν θείων ἀρετῶν, τὸν ἱερόν ἀγώνα πρὸς τὸν ἀθλοθέτη Χριστό, τὸν νικοποιὸ Κύριο.

Κατὰ τοὺς θεηγόρους Πατέρες ἡ ἄθληση συναρτᾶται πρὸς τὴν ἄσκηση τῆς ψυχῆς, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο πού στὸν χαρισματικὸ ἄνθρωπο συναντῶνται ἡ κοσμικὴ καὶ ἡ ἄνωθεν Σοφία. Ὄταν κυριαρχεῖ ἀποκλειστικὰ ἡ κοσμικὴ σοφία, τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου εὐτελίζεται καὶ ἀποϊεροποιεῖται, ἐνῶ ἡ ἄνωθεν Σοφία μᾶς βοηθεῖ νὰ ἐπαναφέρουμε τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου στὴν πρωταρχικὴ τῆς θέσης.

Ὅπως ἀκριβῶς στὸ ἔργο τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ δὲν παρατηροῦμε μία θεολογία ἀποκομμένη ἀπὸ τὴ ζωὴ, ἀλλὰ εὐρύτητα πνεύματος, διανοητικὸ σφρίγος, θεολογικὸ στοχασμὸ ἐν διαλόγῳ πρὸς τὸν κόσμον καὶ τίς προκλήσεις τῶν καιρῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς βιωμένης ἀλήθειας τῆς Ἐκκλησίας, ἔτσι καὶ στὸ ἀθλητικὸ ἰδεῶδες σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ἄσκηση νοοῦνται σὲ ἄρρηκτη σύζευξη: Πίστη καὶ Ἀθλητισμὸς συμβάλλουν ὁμοίως στὴν ἀνάπτυξη τοῦ χαρακτήρα καὶ τῆς πνευματικότητος.

Ἀξίζει νὰ ὑπογραμμισθεῖ, συνεπῶς, ὅτι ὁ ἀθλητισμὸς συνιστᾶ ἄσκηση ὃχι μόνο τοῦ σώματος ἀλλὰ καὶ τοῦ πνεύματος. Προάγει τὸν πνευματικὸ ἀγώνα καὶ ἀναδεικνύει ψυχικὲς ἀρετές, ὅπως τὸ ἥθος, ἡ σεμνότητα, ἡ ἐπιμονή, ἡ καρτερία, ἡ αὐτοθυσία καὶ ἡ ὁμαδικότητα.

Η πνευματική συγκέντρωση και συγκρότηση γίνονται ουσιαστικά στοιχεῖα γιὰ τὴν ἐπίτευξη τόσο ἀθλητικῶν ὅσο καὶ πνευματικῶν στόχων, ὅπου ἡ ἐσωτερικὴ ἐξέλιξη καὶ προσωπικὴ βελτίωση ἐπιτυγχάνονται μέσα ἀπὸ τὴν προσήλωση στοὺς στόχους καὶ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν προκλήσεων.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἐνώνει τὴν ἀγάπη γιὰ τὸν Θεό μέ τὴν ἀγάπη γιὰ τὸν ἀθλητισμό, θεωρώντας ὅτι ἡ ἀρετὴ ἀναδεικνύεται μέσα ἀπὸ τίς δοκιμασίες. Ὅπως στὸν ἀθλητισμό, ἔτσι καὶ στὴ ζωὴ διανύουμε κατὰ καιροὺς δρόμους δύσβατους· ὅσο ὁμως ἐνδυναμώνεται ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, τόσο γίνεται ἰκανότερος νὰ ὑπερνικᾷ τίς δυσκολίες πορευόμενος μέ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ὁλοκληρώνοντας αὐτές τίς σκέψεις, θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω τοὺς ἔγκριτους συνέδρους γιὰ τὴν συμμετοχὴ τους καὶ νὰ ἀπευθύνω εὐλογία Θεοῦ πρὸς ὅλους τοὺς ἐκλεκτοὺς συμμετέχοντες καὶ συντελεστές, μαζί μέ τίς σύμψυχες εὐχές τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Εὐχομαι οἱ ἐργασίες τοῦ Συνεδρίου νὰ ἐνισχύσουν οὐσιωδῶς τὴν ἀποτίμηση τῆς διασύνδεσης μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Ἀθλητισμοῦ, προσφέροντας καίριους λόγους πνευματικῆς οἰκοδομῆς καὶ ἡ ἐνδυναμοῦσα ὑπόμνηση τῆς προσφοράς τοῦ ἀειμνήστου ἀθηγητοῦ νὰ σταθεῖ ἔμπνευση καὶ ὁδηγὸς στὴν ζωὴ ὅλων».

Κατόπιν ἀπηύθυναν χαιρετισμόν ὁ Ἀναπληρωτὴς Ὑπουργὸς Παιδείας, Θρησκευμάτων καὶ Ἀθλητισμοῦ κ. Ἰωάννης Βρούτσης καὶ ὁ Πρόεδρος τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανικῶν Ὁργανώσεων Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἡλίας Δροσινός, ἐνῶ ὁ Πανοσιολογιώτατος Γραμματεὺς τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθλητισμοῦ ἀνέγνωσε τὸν χαιρετισμόν τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ὀλυμπιακῆς Ἐπιτροπῆς κ. Σπυρίδωνος Καπράλου.

Κατὰ τὴν Α' Συνεδρίαν, εἰς τὴν ὁποίαν προήδρευσε ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἡλίας Δροσινός, ἐπαρουσίασαν τὰς Εἰσηγήσεις των: ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, Καθηγητὴς τοῦ Τμήματος Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ε.Κ.Π.Α., μέ θέμα: «Τὰ ἀνθρωπολογικὰ ὅρια τοῦ διαλόγου Θεολογίας καὶ Ἀθλητισμοῦ», ὁ Ἐλλογιμώτατος κ. Σταῦρος Γιαγκάζογλου, Ἀναπληρωτὴς Καθηγητὴς τοῦ Τμήματος Θεολογίας τῆς

Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ε.Κ.Π.Α., μέ θέμα: «Τό ἀσκητικό κατόρθωμα στήν Ὁρθόδοξη Παράδοση. Θεολογία καί Ἀθλητισμός ἄλλοτε καί σήμερα», καί ὁ Ἐλλογιμώτατος κ. Κωνσταντῖνος Κορναράκης, Καθηγητής τοῦ Τμήματος Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ε.Κ.Π.Α., μέ θέμα: «Ὁ Ἀθλητισμός ὡς δοξολογία. Ἡ θεολογική προσέγγιση τῶν σπόρ καί ἡ πολιτισμική της συμβολή».

Μετά τό διάλειμμα, ἐπραγματοποιήθη ἡ Β' Συνεδρία, εἰς τήν ὁποίαν προήδρευσεν ὁ Ἐλλογιμώτατος Ὁμότιμος Καθηγητής τοῦ Τ.Ε.Φ.Α.Α. τοῦ Ε.Κ.Π.Α. κ. Γεώργιος Νικολόπουλος καί ἐπαρουσίασαν τάς Εἰσηγήσεις των: ἡ Ἐλλογιμωτάτη κ. Πολυξένη Ἀργειτάκη, Ἀναπληρώτρια Καθηγήτρια τοῦ Τ.Ε.Φ.Α.Α. τοῦ Ε.Κ.Π.Α., μέ θέμα: «Τά ιδεώδη τοῦ Ἀθλητισμοῦ στήν συνάντησή του μέ τά ἰδανικά τοῦ Χριστιανισμοῦ μέσα ἀπό τήν διδασκαλία τοῦ Ἀποστόλου Παύλου», ὁ Ἐλλογιμώτατος κ. Κωνσταντῖνος Γεωργιάδης, Καθηγητής Τμήματος Ὁργανώσεως καί Διοικήσεως Ἀθλητισμοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Πελοποννήσου, μέ θέμα: «Νίκος Νησιώτης: Ὁ φιλόσοφος τοῦ Ὀλυμπισμοῦ», ὁ Ἐλλογιμώτατος κ. Γεώργιος Τσίγκανος, Λέκτωρ τοῦ Τ.Ε.Φ.Α.Α. τοῦ Ε.Κ.Π.Α. καί Φυσικοθεραπευτής, μέ θέμα: «Γυμνάσια ψυχῆς καί σώματος μία ἀέναη καί ἐργώδης προσπάθεια», καί ὁ κ. Ἡλίας Λιαμής, Διδάκτωρ Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ε.Κ.Π.Α., μέ θέμα: «Ὁ ἄνθρωπος ὡς καί τό σῶμα του. Οἱ ἀνθρωπολογικοί πυλώνες τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ιδεώδους κατά τόν Νίκο Νησιώτη».

Μετά τό πέρας τῶν Συνεδριῶν ἐπραγματοποιήθη συζήτησις ἐπί τῶν Εἰσηγήσεων.

Τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος, Πρόεδρος τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθλητισμοῦ, ἀνεκοίνωσεν τήν ἀπό 10^{ης} Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. Απόφασιν τῆς Δ.Ι.Σ., διά τῆς ὁποίας ὁ Ἅγιος Μακάριος Νοταρᾶς, Ἀρχιεπίσκοπος Κορίνθου, ὁ ἐν Χίῳ ἀσκήσας, ἀνακηρύσσεται Προστάτης τῶν προπονητῶν, δεδομένου ὅτι ἔχει χαρακτηρισθῇ "ἀλείπτης" τῶν Νεομαρτύρων.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δ/νσις : Ιωάννου Γενναδίου 14 - 115 21, Αθήναι

Τηλ. 210-72.72.204, Fax 210-72.72.210, e-mail: contact@ecclesia.gr

Πρωτ. 2381

Αριθ.

Αθηνῆσι, τῇ, 12ῃ Ἰουνίου 2024

Διεκπ. 1295

Πρός

τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην

Χίου, Ψαρῶν καί Οἰνουσσῶν κ. Μᾶρκον

Πρόεδρον τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀθλητισμοῦ

Σεβασμιώτατε, ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Συνοδικῇ Ἀποφάσει, ληφθεῖσῃ ἐν τῇ Συνεδρίᾳ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 3ης μηνός Ἰουνίου ἐ.ἔ., καί κατόπιν τοῦ ἀπό 29.5.2024 ὑμετέρου ἐγγράφου, δι' οὗ ὑποβάλλετε Ἐκθεσιν περὶ τοῦ διεξαχθέντος Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου πρὸς τιμὴν τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Νικολάου Νησιώτου, μέ θέμα: «Ἐκκλησία

καί Ἀθλητισμός», τήν 16ην Μαΐου ἐ.ἔ. εἰς τήν ἰσόγειον Αἵθουσαν Ἐκδηλώσεων τοῦ Συνοδικοῦ Μεγάρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἐν τῇ ῥηθείᾳ Συνεδρία Αὐτῆς, ἔγνω ἐκφράσαι πρὸς ὑμᾶς τὰς ὀλοθύμους εὐχαριστηρίους καί συγχαρητηρίους Αὐτῆς προσρήσεις, διὰ πάνθ' ὅσα συνεβάλετε προφρόνως, ὑπὸ τήν ιδιότητα τοῦ Προέδρου τῆς ἐν λόγῳ Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἀρτίας διοργανώσεως καί ἐπιτυχούς διεξαγωγῆς τοῦ ὡς εἴρηται Συνεδρίου.

Ὡσαύτως, ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος, ἀπεφάσισεν ὅπως ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας Αὐτῆς πρὸς τοὺς Συντελεστάς καί τοὺς Συνδρομητάς τοῦ ὡς ἄνω Συνεδρίου, προβῇ δέ εἰς τήν ἔκδοσιν τῶν Πρακτικῶν αὐτοῦ, ὑπὸ τῆς Ἐπικοινωνιακῆς καί Μορφωτικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Ε.Μ.Υ.Ε.Ε.), εἰς 350 ἀντίτυπα.

Ἐπὶ δέ τούτοις, κατασπαζόμενοι τήν ὑμετέραν Σεβασμιότητα ἐν Κυρίῳ Ἀναστάντι, διατελοῦμεν μετ' ἀγάπης.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ Β', Πρόεδρος

Ὁ Αρχιγραμματεὺς Ἀρχιμ. Ἰωάννης Καραμούζης

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ
τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου

Ἑτυμολογία τοῦ ὀνόματος Marcus

τῆς κ. Σοφίας Γεωργακοπούλου,
Καθηγητρίας Λατινικῆς Φιλολογίας τῆς Φιλοσοφικῆς Ἀθηνῶν

Σύμφωνα μέ τά ἐτυμολογικά λεξικά Λατινικῆς Ernout, Meillet καί Walde, Hofmann, τό κύριο ὄνομα (praenomen) Marcus εἶναι παράγωγο τοῦ Mars (θεός Ἄρης).

*Marti-co-s, ὅπως ἀντίστοιχα τό ὄνομα Mamercus προέρχεται ἀπό

*Mamerti-co-s. Τό μακρό -a- ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τή γραφή Maarcus, στά ὀσκικά Μάαρκος καί Markas.

Παράγωγα τοῦ Marcus: Marcus, Marcia, Marcianus, Marcus, Marcellus, Marcellinus, Marcellianus, ἴσως τό μεταγενέστερο marciatum, εἶδος ἀλοιφῆς (?). Marcipor σημαίνει "παιδί τοῦ Μάρκου", ἂν καί εἶναι ἀβέβαιο τό δεύτερο συνθετικό -por (puer?).

Τό ἐτρουσκικό ὄνομα Marce προέρχεται ἀπό τό λατινικό Marcus, πού εἶναι ἓνα θεοφόρο ὄνομα. Συντομογραφεῖται στά λατινικά ὡς M.

Διάσημοι Ρωμαῖοι πού φέρουν αὐτό τό ὄνομα εἶναι οἱ δύο Κάτωνες (ὁ Πρεσβύτερος καί ὁ Ὑψικαῖος), ὁ Μάρκος Τύλλιος Κικέρων, ὁ Μάρκος Ιούνιος Βρούτος (δολοφόνος τοῦ Ιουλίου Καίσαρα), ὁ Μάρκος Αντώνιος καί ὁ αὐτοκράτορας Μάρκος Αὐρήλιος.

Λιτανεία Ἁγ. Ἰσιδώρου
(14 Μαΐου 2024).

Τα Ἑλληνόπουλα τῶν συνόρων μέ τήν σημαία μας
(14 Μαΐου 2024).

«Εξ ὕψους λαβὼν τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος,
...Μᾶρκε αἰοίδιμε... τό θεῖον κηρύξας Εὐαγγέλιον».
(Ι. Ν. Ἀγ Μάρκου Βροντάδου - Ἑορτὴ Ἀγ. Μάρκου 2024)

ΠΑΡΗΓΟΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
PORT PAYE
Τὸν Ἰανουάριο 2024
Αρ. 65
ΕΛΛΑΣ - HELIAS

(ISSN:2529-1254)